

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 179/02-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Š. K., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. J. M., K., o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd procesným postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2002 v konaní o mimoriadnom dovolaní vedenom pod sp. zn. M Cdo 17/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Š. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2002 doručená sťažnosť Mgr. Š. K., bytom K., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. M., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé a verejné prerokovanie vecí v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom upraveného v čl. 6 ods. 1 prvej vete Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd“) sp. zn. M Cdo 17/01 z 27. marca 2002, ktorým najvyšší súd zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 14. mája 1999 č. k. 17 C 473/93-65 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. apríla 2000 č. k. 16 Co 335/99-89 a požadoval ich zrušenie a vrátenie Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie z dôvodov uvedených v § 243 ods. 1 písm. c) a d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to v súvislosti s výškou odmeny za právne zastupovanie v reštitučnom konaní. Porušenie označených základných práv vidí sťažovateľ v tom, že odporca (najvyšší súd) nedoručil sťažovateľovi vyjadrenie žalobcov a nevysporiadal sa v rozsudku s námietkami neurčitosti dohody, ktorej platnosť sťažovateľ namietal, t. j. namieta zásadu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, ako aj nesplnenie požiadavky na také odôvodnenie rozsudku, ktoré dáva odpoveď na všetky zásadné skutkové a právne otázky danej veci.

Sťažovateľ od ústavného súdu požaduje prijať sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodnúť takto:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 17/01 z 27. marca 2002 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 17/01 z 27. marca 2002 sa zrušuje „a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je daná len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (t. j. je subsidiárna).

Sťažovateľ namieta procesný postup najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, a to absenciu možnosti oboznámiť sa s vyjadrením druhého účastníka konania k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora, stotožnenie sa dovolacieho súdu s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý považuje sťažovateľ za nesprávny, nenariadenie pojednávania a nedostatočné odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu. Tieto skutočnosti viedli sťažovateľa k záveru, že najvyšší súd v označenom konaní porušil jeho základné právo na spravodlivý proces, a preto je jeho sťažnosť dôvodná.

Na konanie o mimoriadnom dovolaní nemá účastník konania právny nárok. Jeho začatie nie je závislé od vôle účastníka konania, ale od návrhu generálneho prokurátora. Ak sa však konanie o mimoriadnom dovolaní uskutoční, vyžaduje sa, aby sa aj v tomto konaní dodržali ústavnoprocenčné princípy súdneho konania na spravodlivý proces upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 prvej vete Dohovoru. Domáhať sa ich dodržiavania je však limitované v čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. domáhať sa ich dodržiavania možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (v danom prípade sú to príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

Postup najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, ktorý nie je upravený ako obligatórny v Občianskom súdnom poriadku (nariadenie pojednávania vo veci, doručenie vyjadrenia žalobcu k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora sťažovateľovi), nemôže byť nielen porušením Občianskeho súdneho poriadku, ale ani porušením ústavnoprocenčných princíпов súdneho konania. V nadväznosti na to takýto postup nemôže byť dôvodom porušenia základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 prvej vete Dohovoru. Sťažovateľ v predmetnej veci uplatnil také práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok neposkytuje. Právny názor najvyššieho súdu (totožný s právnym názorom Okresného súdu Košice I a Krajského súdu v Košiciach, ktorý sťažovateľ namietal) taktiež nemožno spájať s možným porušením označených základných práv sťažovateľa v konaní o mimoriadnom dovolaní; rovnako tak namietaný obsah odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nemožno dať do príčinnej súvislosti s procesnoprávnymi (ústavnoprocennými) princípmi upravenými v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 prvej vete Dohovoru, ktoré by mali mať za

následok porušenie základných práv sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu za arbitrárne rozhodnutie nemožno považovať to rozhodnutie, ktorého odôvodnenie sa zhoduje s právnymi a skutkovými závermi prvostupňového súdu, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že požiadavku na zrušenie rozhodnutí, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí a považuje ich za právne chybné, mohol na základe dôvodov, ktoré uviedol v sťažnosti, uplatniť prostredníctvom dovolania podľa tretej hlavy štvrtej časti, t. j. podľa § 236 a nasl., Občianskeho súdneho poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2002